

PALATA-Domov pro zrakově postižené

150 00 Praha 5 - Smíchov, Na Hřebenkách 737/5

Nejstarší český ústav sociální péče pro zrakově postižené seniory založený v roce 1893
Telefon: +420 277 028 410 (recepce), +420 277 028 xxx (linka), Web: www.palata.cz

ZPRAVODAJ č. 5

ŘÍJEN roku 2024

Redaktorka:

Mgr. Eva Průchová

Příspěvky poskytli:

Jiří Javůrek

Mgr. Art. Adriana Rohde Kabele

Jindřiška Opršalová

Mgr. Pavel Pilík

Bc. Martin Průcha

Miluše Wiedermannová

Fotografie:

Bc. Jakub Žďárský, Jaroslav Neuvirt

Vydává Palata - Domov pro zrakově postižené, jehož zřizovatelem je hl.m.Praha

Babí léto Jindřiška

Konec letních prázdnin,
uteklo to jako voda.
Léto naštěstí jako takové ještě nekončí.

Snad se nám nějaký den slunné pohody podaří
ještě v září.

Už nás nečekají parná odpoledne,
ale budou chladná rána
a bezvadný vzduch na sklonku léta bude
křišťálový.

Je doba sklizně a v té naší zahrádce dozrává úroda.

Jsme zvědaví, co zůstalo na stromech i vinné révě,
když paní zima, vítr a deště tak řádily.

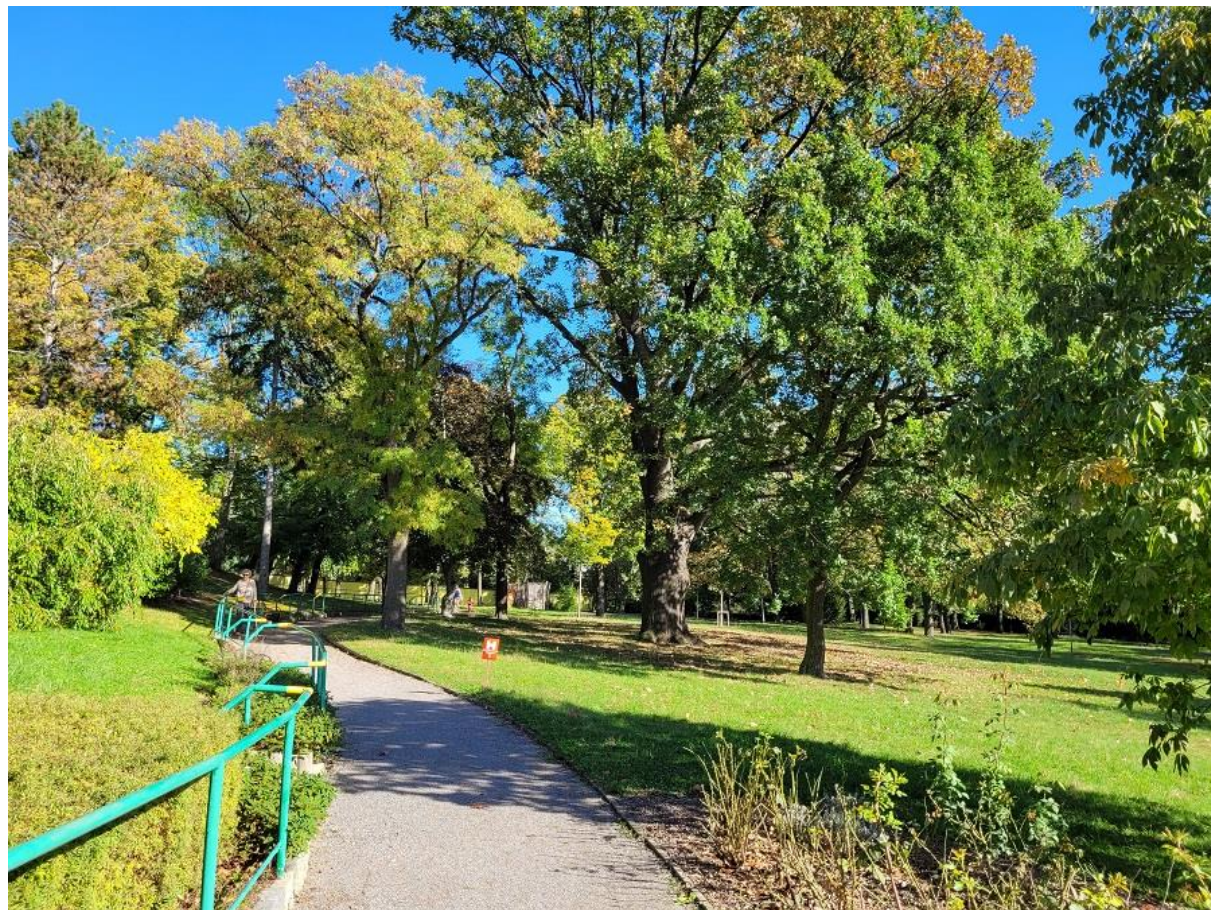
Babí léto je zde ve vší kráse a síle.
Je na nás, jak prázdninový čas strávíme my.

Budete mít po dovolených.
A my jsme rádi,
že jste při ní prožívali spoustu krásných chvil.

Určitě budete vzpomínat na nás,
tak jako my na vás.

Pro nás nastane kolotoč všedních dnů.
I my budeme zažívat ty denní starosti a bolesti
v našem věku.
Ale těšíme se hlavně na aktivity, které nás těší.

A my děkujeme ošetřovatelkám, vedoucím a
zaměstnancům Palaty,
že o nás pečujete.
Ještě jednou DĚKUJEME.

Je to umění! Pečení je umění.

I když na to skoro nevidíte, jste užiteční a potřební! Klub kuchařinek se opět povedl, domácí úrodu jsme zpracovaly a chutná všem! Cuketový slaný koláč a sýrovo-šunkové šneky...no mňamka... 😊
...a pak jsme vše snědli na setkání s dobrovolníkem Jaroslavem Mendelem - hercem a hlasovým pedagogem - u jeho čtení na pokračování o Tajemné Praze.

Adriana

PALATA INTERVIEW

Vážení čtenáři,

první dotaz našeho říjnového interview bude poněkud netradičně směřovat na Vás... 😊

Kdo se Vám vybaví, když se řekne Anička „dušička“, „smíšek“ či Anička „sluníčko“ nebo Anička „šafářová“... Ano, správná odpověď zní Anička Švancerová 😊

A s naší Aničkou v dnešním rozhovoru budeme trochu vzpomínat, a i se trochu loučit... Neboť v době, kdy budete číst tyto řádky, Aničky hlavní působiště již bude mimo Palatu...

Milá Aničko, omlouvám se za to sentimentální entrée... sice si nedokážu představit, že bys někdy Palatu zcela opustila, neboť od dětství, jak se k tomu za chvíli dostaneme, jsi nějakým způsobem spojená s Palatou, ale přece jen Tě Tvá současná životní cesta zavedla i jinam... Aničko, kam? Kde budeš působit a jak? Popovídej nám prosím trochu o tom...

Děkuji Pavlíku za ten milý úvod. Palatu zcela opustit je nepředstavitelné i pro mě, protože se mi, jistým způsobem, stala druhým domovem. Je to místo, kam se vždy ráda vracím a navštěvovat ho budu i nadále.

Životní cesta mě zavedla na Karlovu Univerzitu, kde budu studovat sociální a charitativní práci. To je obor, o který se zajímám již několik let, a proto se v něm chci více vzdělávat. Toto denní studium jsem si zpestřila zkráceným úvazkem v domově se zvláštním režimem pro osoby s kombinovaným postižením poblíž obory Hvězda.

Moc děkuju...☺ A teď se zase vraťme zpět na Palatu, a to nějakých pár let nazpátek... Kdy a jak jsi Palatu poprvé poznala? A jak se časem změnila Tvá pozice zde... Nejsm daleko od pravdy, když řeknu, že na Palatě Tě zná takřka

každý... (samozřejmě v tom dobrém slova smyslu😊) Tak jak se to tedy všechno seběhlo a vyvíjelo?

Palatu jsem poprvé poznala jako místo, kam jsem po škole chodívala za tatínkem do práce.

Vzpomínám například, jak před budovou sedávala klientka Maruška M. a vždycky se mě ptala, jak bylo ve škole. Postupně jsem se seznámila s dalšími a dalšími klienty. Někteří z nich mě začali poznávat už po hlase a chodili jsme si povídat před domem, než mě táta vyzvedne. 😊 Toto mě vedlo k tomu, abych se stala dobrovolníkem v patnácti letech ještě na základní škole. Po nástupu na střední odbornou školu sociální činnosti jsem docházela na Palatu jako brigádník na víkendovou výpomoc. Nejčastěji jsem byla na oddělení A, kde mě nakonec připravili i k maturitní zkoušce, za což mají mé velké díky. Zkušenosti nabyté brigádou mi při studiu velmi pomohly. Jsem ráda, že jsem tuto zkušenost měla už tak mladá. Pomohlo mi to si uvědomit, jaké hodnoty jsou v životě opravdu důležité a svým způsobem se klienti podíleli i na mé pubertální výchově. 😊

Po maturitě (při které mi mnoho klientů dokonce drželo potřebné palce a neztráceli ve mně naději😊) jsem nastoupila na Palatu na plný úvazek, na což jsem se vlastně těšila celé studium střední školy. Během tohoto období jsem si potvrdila, jak krásná ta práce je, ale i jak velmi náročná může být. Za to jsem velmi ráda.

Aničko... klobouk dolů... 😊 Jak jsem Ti říkával, když jsme byli kolegové aktivizační na úseku C... myšleno uznale vzhledem k Tvému mladému věku...

A hned dvakrát využiju Tvých zkušeností pro náš *Zpravodaj*... V čem všem spočívá pracovní pozice aktivizačního pracovníka a zdali se na jednotlivých úsecích něčím liší?

Pavlíku, byla jsem vždy vděčná za tato slova stejně jako za tvou oporu. Byl jsi skvělým průvodcem už od prvního dne.

Moc, děkuji, Aničko, velice si Tvých slov vážím...😊

Práce aktivizačního pracovníka, z mého pohledu, je velmi pestrá. Člověk se nikdy nenudí. 😊 Stále vymýšlíte nové aktivity, témata, činnosti, nebo

věci, které by mohly klienty bavit. A právě v různorodosti je ta krása. Ale ta různorodost může být i velmi náročná.

Měla jsem vlastně štěstí si v rámci práce aktivizačního pracovníka vyzkoušet, čím se liší jednotlivé úseky. Každý z úseků je trochu jiný, ale cíl zůstává stejný a to je spokojenost klientů.

Na oddělení C to bylo velmi svižné. Ráno jsme šli do jídelny s klienty a ptala jsem se, co mají dneska naplánovaného. Díky nabitému programu aktivit docházeli na pravidelné činnosti konající se ve velkém a malém kulturním sále, klubovně, dílnách a podobně. Klienti se vždy velmi těšili, a když neměli chuť na větší skupinky, domluvili jsme se na jiné aktivitě. Den jsem zakončila povídáním si s klienty na chodbě o tom, jaký měli den.

Na oddělení D jsme se všichni sešli každé ráno při kávě, nebo limonádě v denní místnosti. Řekli jsme si, jaký máme den a co máme chuť dělat. Měla jsem připravenou nějakou aktivitu, ale až s klienty jsme se domluvili, co chtějí ten den dělat. Díky menšímu počtu klientů byla atmosféra velmi rodinná. Odpoledne, hlavně, když začalo být teplo, jsme chodili ven ke kiosku posedět a pracovat, ale

dát si i něco dobrého na zub. Potom jsme se všichni rozloučili a těšili na nový den. 😊

Obě oddělení jsou úžasná, ačkoliv každé něčím odlišné.

Kromě zmíněného studia, jaké jsou Tvé plány do budoucna a jakým způsobem do nich začleníš Palatu?

Jak jsem říkala, Pavlíku, budu sbírat další pracovní zkušenosti. Ráda bych více cestovala i díky nově získanému řidičskému průkazu. 😊 A také trávit více času se svou babičkou a prababičkou, které bych chtěla brát více na výlety. I díky tomu budu na Palatu stále docházet. Již teď se těším na společenské události konající se zde.

Aničko, za všechny čtenáře, klienty i zaměstnance Palaty Ti chci vyjádřit velké díky za tento rozhovor, ale i za veškeré Tvé dosavadní obětavé a „srdcařské“ působení u nás a všichni Ti přejeme mnoho studijních, pracovních i osobních úspěchů... a na Palatě se na Tebe budeme vždy těšit 😊

Moc děkuji za rozhovor a na všechny se budu moc těšit. Díky i za ta milá přání, moc si toho vážím.

Co bys závěrem vzkázala všem „palatákům“?

Chci všem poděkovat – klientům, zaměstnancům i vedení.

Klientům děkuji za vše, co mě naučili a za jejich zkušenosti, které mi předávali. Jejich milá slova nikdy nezapomenu.

Oddělení A velké díky za to, jak se mě jako pubertáka ujali a defacto si mě vychovali. Naučili mě, jak o člověka pečovat nejen fyzicky.

Oddělení C děkuji za mnoho dalších zkušeností, které jsem díky Vám získala. Hlavně tobě, Pavlíku a Marušce, jak jste mě přijmuli a s trpělivostí pomohli se strastmi pracovního i dospělého života.

Všem z oddělení D velmi děkuji za všechno, co jste pro mě udělali, jak jste mě přijmuli a pomáhali mi se vším. 😊

Oddělení B díky za to, co děláte. Budu se těšit na další roky spolupráce.:

Celé Palatě moc děkuji za krásných šest let.

Na viděnou

Anička

P.S.: Nic nekončí. 😊

Děkujeme a posíláme srdíčko 😊

Listopad

Jindřiška

Listopad je pro nás
Dlouhý nevlídný měsíc.
Krásné slunné dny jsou za námi.

A vlády se definitivně
ujímá paní Zima, mráz a vítr.
Dny jsou krátké studené,
každý pospíchá do tepla.

My nemusíme nikam pospíchat,
protože u nás na Palatě
je příjemně, my se díváme z oken,
jak fičí vítr, někdy i sněhový poprašek
padá na naši krásnou zahradu
a vzpomínáme.

Ze stromů popadaly listy
a všechny keře se schoulily do klubíček,
protože čekají, až přijde jaro,
svou krásou čekají na sluníčko.

My také budeme čekat na čas,
kdy se probouzejí stromy, květiny i keře,
protože mají svůj půvab.

V posledním měsíci prosinci
konečně uzavřeme celý rok 31. 12. 2024.
Slovem **BÁJEČNÉ**, bravo, bravo!!!

NESPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Koncem léta uskutečnil se výlet na dvě místa mě tak milá: Nová Říše a Telč. Těšila jsem se velmi, že před svou smrtí podívám se, lépe řečeno navštívím mně tak tak líbezný kraj. Návštěva Nové říše by pro mě znamenala návrat do studentských let, kdy jsem absolvovala Reformní reálné gymnasium s maturitou v Brně – Králově Poli. Mým spolužákem zde byl Vladimír Vitula, který později působil jako opat řádu premonstrátů v klášteře v Nové Říši. S Vladimírem nás pojilo krásné a hluboké celoživotní přátelství. Měl velmi těžký osud. Jako kněz prošel v 50. letech několika vězeními, byl nasazen ve vojenských trestních praporech tzv. P.T.P. Konec svého života prožil v Domově pro vysloužilé duchovní v Moravci, odkud nám psal krásné dopisy, vždy nadepsané oslovením „Carissimi“ – „Drazí“.

Druhým cílem výletu byla Telč. Nedaleký Mrákotín byl rodištěm mých předků po meči. Jeden z mých dědů byl majitelem lomů s proslavenou mrákotínskou žulou. Českému státu věnoval obelisk z této mrákotínské žuly, který byl vztyčen na hradním nádvoří na pražských Hradčanech. Tento obelisk přestál četné společenské i politické bouře, včetně německé

okupace. Za časů komunistické nadvlády z něj ale byla, po hříchu, odstraněna tabulka se jménem dárce – mého děda, příjmením Foit.

S ohledem na skutečnost že jsem byla jednou z postižených epidemií střevní chřipky, která postihнула náš Domov před pár týdny a i s ohledem na můj věk 102 let, rozhodnula jsem se nakonec, svojí účasti na tomto výletu se vzdát. Život mě naučil, že jedna věc je dosáhnout toho, co bych chtěla a druhá věc je dosáhnout toho, co zvládnout mohu. Proto jsem se výletu zúčastnila pouze v mých představách a s vřelými myšlenkami na všechny naše poutníky, kteří měli to štěstí a cesty se mohli zúčastnit osobně.

S pokorou, vděčně,

M.W., 102letá

Koncert pěveckého sboru Sluníčko

Naše letní vystoupení pěveckého sboru Sluníčko bylo věnované letošnímu 17. všesokolskému sjezdu a písním o sokolech a oblíbeným lidovým písním ze sokolského zpěvníku. Vystoupení tradičně slovem a hrou na klavír doprovázel Václav Vomáčka, na akordeon a klavír hrál Jirka Synák, bicí sektu doplnily Květa Cílová a Adriana Rohde Kabele, která zarecitovala dvě letní básně našich klientek Jindřišky a Evy. Skrze horkého dne se akce povedla.

Adriana

Jedna z babiček - *O Jirkovi*

Láhev, krtek, košík, kvítí
motýla, jak někam letí
Jirka kreslí, maluje
také moc rád tancuje
Ráno Jirka nelení
chystá ovcím krmení
ohání se kosou
setkal se i s vosou
Má rád lid, babičky
skládá pro ně básničky
Každému rád vypráví
jaké má teď nápady
My ho také máme rádi
vždyť jsme všichni kamarádi
Trochu zpomal, Jiříčku
ať neskončíš v rybníčku
Přejeme mu zdraví, štěstí
k tomu držíme mu pěsti

Výlet do Telče!

Telč, Telč, pojedeme do Telče!

A mě se chce radostí brečet!

Dáme vám jídlo a pití,
jsme rádi, že jste zase mezi námi...

Bude nálada
a spraví to dobrá hudba.

Zatancujeme si s vámi
a pohoda bude mezi námi.

Počasí nám nepřálo,
ale radost mezi námi zůstala.

Výlet se nám líbil
a příští rok to zase bude jiný.

Počasí nám nepřálo,
ale krásný zážitek nám to zpříjemnil.

Výlet byl krásný a hezký,
poslouchali jsme písničky naše český.

Nazdar výletu
a na Palatě už jsme zase tu!

Jiří Javůrek 16. 9. 2024

Výlet do Nové Říše a Telče-část první Nová Říše

Tradiční podzimní výlet byl tentokrát nasměrován na Moravu, do kraje Vysočina, k našim dobrým přátelům z Klubu důchodců v Telči. Avšak nejen tam. Velká horka vystřídal počátkem září déšť a ochlazení. Byli jsme proto rádi, že navštívíme především místa uvnitř. Na dlouhou cestu jsme se vydali brzy ráno 12. září na svátek Marie. Nejprve do Nové Říše. Menší městys se pyšní především klášteřem Panny Marie a kostelem sv. Petra a Pavla. Oba objekty, které jsme tam navštívili, jsou přímo u sebe a spojeny chodbou. Dnes je spravuje Kanonie premonstrátů. Klášter v Nové Říši byl podle tradice založen roku 1211 Markvardem z Hrádku a jeho ženou Vojslavou. Založili jej pro řeholní sestry sv. Norberta - premonstrátky. Byl to tedy nejprve klášter ženský. Duchovní správu zajišťovali kněží a probošti z mateřského kláštera v Zábřdovicích. Ty jsou dnes součástí Brna. Prvním pevným bodem v historii kláštera je rok 1248, kdy je listinami doložen novoříšský probošt Heřman. Klášter, společně s obcí, byl třikrát vyplněn husity a tanní sestry našly útočiště při kostelu sv. Ducha v Telči. Nevzdaly se však a začaly s náročnou obnovu konventu. Roku 1570 žily v klášteře čtyři sestry, ale převorka Anna Černčická z Kácova musela odejít do Chotěšova.

Po ní odešly i zbývající sestry. U kláštera zůstal pouze probošt. K tomu se v roce 1582 přidalo několik bratří ze zábrdovického kláštera. Probošt Adam Skotnický potom položil základy, na nichž vyrostl dnešní klášter. Na slavnost Nejsvětější Trojice, 16. května roku 1641, bylo ke klášternímu kostelu uvedeno sedm zábrdovických premonstrátů a byla tak dokonána proměna v klášter mužský. Roku 1683 postihl klášter velký požár, který zničil i stavbu nového kostela, dnešního kostela sv. Petra a Pavla, započatou roku 1676. Z tohoto požáru se zachránil obraz Bolestné Panny Marie, který visel na stěně klášterního pokoje. Neshořel, nespádl, nerozbit se. Díky tomuto zázračnému zachování se obraz přesunul do boční kaple nově postaveného kostela, kde je dodnes. V roce 1733 byl klášter povýšen na opatství. V listopadu roku 1813 postihl klášter druhý velký požár. Vyhořel prakticky celý klášter, nová prelatura, chrámová střecha a věže. Ve dvacátém století postihli klášter další dvě velké rány. Za 2. světové války bylo devět bratří transportováno do koncentračního tábora v Osvětimi, kde pět z nich, včetně opata Pavla Součka, zemřelo. V roce 2013 byl otevřen beatifikační proces k blahořečení opata Pavla a druhů, svědků víry. Přeživší se po návratu dali do obnovy kláštera. V říjnu 1945 byl zvolen novým

opatem tehdejší provizor Augustin Machalka. Další události po únoru 1948 však opět nebyly pro řád příznivé. Ve vykonstruovaném procesu Machalka a spol. byl novoříšský opat odsouzen k 25 letům odnětí svobody za velezradu ve fázi přípravy. V tomto procesu bylo odsouzeno ještě dalších 8 řeholníků. Kláštery všude obsazovali vojáci a řeholníky a řeholnice zatýkali. Odvedli celkem 2367 řeholníků z 219 domů. Novoříšská komunita byla odříznuta od budovy kláštera a tedy i od možnosti dodržování slibu stabilitas loci, tj. doživotnímu přivtělení ke konkrétnímu společenství a řeholnímu domu. Z budov kláštera se stalo na 40 let skladiště zdravotnických materiálů Vojenské nemocnice Brno. I po propuštění řeholníků z internačních táborů bylo jakékoli pokračování v řeholním životě považováno za trestnou činnost. Bratři, kteří měli státní souhlas k výkonu kněžské služby, vykonávali tuto službu v různých farnostech po celé tehdejší Československé republice. Ti, kteří neměli státní souhlas, pracovali v různých fabrikách a závodech. Po Sametové revoluci v roce 1989 se začalo pracovat na předání budov kláštera zpět do rukou řeholníků ke kterému došlo v únoru 1991. V současné době má kanonie sedm členů se slavnými sliby a jednoho klerika. Tuto pohnutou

historii nám při prohlídce přímo v kostele přiblížila paní průvodkyně. Kostel sv. Petra a Pavla je barokní jednolodní stavba se dvěma bočními kaplemi a dvěma kvadratickými věžemi. Je 45 metrů dlouhý, v hlavní lodi 12 metrů široký a v presbytáři 9 metrů široký. Hlavní oltář je dílem pražského sochaře a štukatéra Jana Hennevogela. Malíř Adam Enz z Benátek pak umístil do středu obrazu na oltáři sv. Petra a Pavla, patrony kostela. V kněžišti jsou umístěny chórové lavice, které věnoval tomuto chrámu Páně majitel budiškovického panství Max, svobodný pán z Cantelma. Zhotovil je jeho truhlář r. 1696 v Horní Slatině. Vzácným řezbářským dílem nevídané krásy je kazatelna. Je neobvykle zavěšena na jižní straně v lodi. Farní kronika zná pouze příjmení jejího řezbáře jménem Arbeite... Původ tohoto díla je možno klást do let 1704-1715. Cenné zařízení kostela doplňují varhany, dílo novoříšského varhanáře Bedřicha Semráda z let 1764-1765. Varhany mají 23 rejstříků. Klenbu presbytáře kryje výjev, kdy Kristus předává sv. Petrovi klíče od Nebeského království. Čtyři figurální alegorie nad pilíři presbytáře znázorňují čtyři tehdy známé světadíly, ve kterých bylo hlásáno evangelium. Freska na klenbě hlavní lodi ukazuje úžasnou duchovní proměnu člověka Šavla z Tarzu na jeho

cestě do Damašku. Prohlídka nás dále vedla do kaple sv. Anny. Je to kapitulní síň a také nejstarší dochovaná místnost celého kláštera. V kapli se nachází gotická socha sv. Anny Samotřetí, která je pravděpodobně celosvětově jedinou sochou, která od vytvoření stojí na svém původním místě, pro které byla vytesána. Zde začíná řeholní život každého kandidáta, bývají zde voleni opati a také se zde bratři loučí se zesnulými spolubratry. Po prohlídce kaple jsme pokračovali spojovací chodbou dále do kláštera. Některé místnosti v přízemí se tam upravují pro možnost ubytování na přespání v klášteře. Nový je také výtah, kterým jsme se dostali do patra, kde prohlídka pokračuje. Viděli jsme velký hudební sál, který v minulosti sloužil jako refektář, jídelna, pro řeholníky. V době, kdy byl klášter obsazen vojáky, však sloužil jako skladiště velkých stanů pro polní nemocnice. Kvůli přesunům tohoto materiálu byly omítky do výše pasu úplně zničené. Dnešní podoba je však již opět krásná. Velký klavír vpředu mezi okny, řady sedadel v oblouku a velké obrazy. Sál, který má výbornou akustiku, teď slouží pro pořádání koncertů a různých společenských akcí. Nádherná je také další místnost, knihovna, respektive její hlavní sál. Byla založena až po přeměně ženského kláštera v klášter mužský (1641). Nejvíce, asi 600

svazků, však bylo přivezeno i s nábytkem z jezuitské koleje v Telči po jejím zavření za josefínských sekularizací. Dále od františkánů ze Znojma, od dominikánů a kapucínů z Jihlavy, asi 100 svazků od cisterciáků ve Žďáře nad Sázavou. Další cenné svazky pocházející z knihovny premonstrátského kláštera v Louce. Knihy jsou to velké, ale nepočítali bychom si v nich, neboť jsou psané latinsky a německým švabachem. V klášteře mají teď i další knihovny a celkem na 25 tisíc svazků. Prohlídku jsme zakončili návštěvou další části - prelatury. Tam byly dříve opatské a reprezentační pokoje. Zde opat bydlel a přijímal návštěvy, které přijížděli do kláštera. Jinam se také cizí návštěvník dříve nedostal, jen bratři. Opat se do těchto prostor však už ani po roce 1991 nevrátil a z těchto místností se stala spíše obrazárna. Dále prostory slouží jako výstava připomínající dřívější způsoby života opatů a bratří v klášteře. Z jedné místnosti je vytvořena klenotnice, kde jsou vystaveny různé předměty nejen liturgického využití napříč různými obdobími a ze všech farností spravovaných Kanonií. Viděli jsme krásné zlaté monstrance ve vitrínách a nebo také velkou sochu sv. Mikuláše z lipového dřeva. Hůl a čepici, jak ho známe dnes, měl, ale vousy neměl žádné. I tak ale působila klenotnice velkolepě. Zakončili

jsme tam prohlídku kláštera v Nové Říši a přesunuli se autobusem do Telče. O návštěvě u našich přátel z tamního Klubu důchodců a o samotné Telči si povíme příště. Dnešní vyprávění bychom rádi zakončili premonstrátským heslem „Ad omne opus bonum parati“, které v češtině znamená „Připraveni ke každému dobrému dílu“.

Martin Průcha

Jezírko v zahradě je po celkové rekonstrukci opět v provozu a těší se na vaší návštěvu.

Kulturní a společenský program na měsíc říjen

úterý 8. října ve 14.00 hodin

Na kavárně k tanci a poslechu zahraje Honza Jareš.

čtvrtek 10. října ve 14.00 hodin

Verše o víně aneb od bůžka po Buška! Literárně hudební leporelo z básní autorů od antické poezie až po současnost- J. Neruda, J. Werich, O. Mikulášek, J. Skácel a další. Účinkují: Eva Káčerková, Jitka Morávková–Švandová, Vladimír Soldán

úterý 15. října ve 14.00 hodin

Na kavárně k tanci a poslechu zahraje pan Petr Benda (duo).

úterý 22. října ve 14.00 hodin

Na kavárně k tanci a poslechu zahraje skupina Pohodáři.

čtvrtek 24. října ve 14.30 hodin

Divadlo jednoho herce v podání paní Hoškové. Dnes pořad s názvem Ta, jenž si říkala on.

úterý 29. října ve 14.00 hodin

Na kavárně k tanci a poslechu zahraje pan Jiří Smolík.

čtvrtek 31. října ve 14.00 hodin

Koncert ve spolupráci se studenty AMU Praha - lidové písně různých kultur na lidovou harfu zahraje Alžběta Trojanová.

